No. 105.

BUITEN GEWOON ZEGELEN. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 1 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt, voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Men heeft berigten uit Noord-Amerika, van 7. Augustus. Er had ook aldaar een hevige orkaan gewoed, welke inzonderheid te Philadelphia en omstreken veel schade had aangerigt, en een deel van die stad onder water gezet. Verscheiden personen waren daardoor om het leven gekomen.

DUITSCHLAND.

— Op den 1 Januarij 1843 bestond de koopvaardijvloot der Hanzee steden uit 495 schepen, metende 42,480 lasten van 6,000 pond. Bremen bezat op gemeld tijdstip 212, Hamburg 211 en Lubeck 72.

ENGELAND.

LONDEN, den 26. Augustus. Er zijn reeds allerlei gissingen gemaakt omtrent de reden, waarom de tolhekkenverwoesters in Engeland zich den naam van dochters van *Rebecca* en aan hun hoofd dien van *Rebecca* geven. Men heeft onder anderen die reden ook al uit den Bijbel afgeleid, en willen ontleenen aan het 60e vers van het 24e kapittel van *Genesis*, alwaar aan *Rebecca* grooten zegen over haar kroost wordt beloofd, en heeft gezegd dat de toepassing hierin bestond, dat de verwoesters der tolhekken, door naar het afschaffen der tollen te trachten, insgelijks eenen grooten zegen aan de bevolking van Engeland beloofden; — maar volgens eene thans gegevene opheldering, is de reden geenszins van zoo hoog op te halen en blootelijk hierin te zoeken, dat het eerste verwoeste tolhek gelegen was nabij de woning van eene vrouw genaamd *Rebecca*, en dat het hoofd der verwoesters in vrouwen kleederen vermomd zijnde, een hunner riep dat hij vrouw *Rebecca* was; hierop hief de bende een *Leve Rebecca*, aan en sedert is de onbekende vermomde aanvoerder dien naam blijven behouden.

— De beroemde Amerikaansche springer *Aymer* heeft zich gisteren in de cirque van *Batty*, eigenaar van het Koninklijke Amphitheatre, dood gesprongen. *Aymer* zou een dubbelen sprong doen en op zijne voeten teregt komen. In plaats daarvan kwam hij op zijn hoofd neder, en was dadelijk dood. Men herinnert zich, dat een andere springer, *Smith* genaamd, op dezelfde wijze zijn leven verloor.

— Men verneemt, dat de Fransche Prinsen, die zich onverwacht herwaarts hebben begeven en even spoedig zijn vertrokken, H. M. de Koningin het verzoek van den Koning, hunnen Vader, hebben overgebragt, dat Hare Majesteit den Koning der Franschen *met een bezoek mogt vereeren*. H. M. de Koningin heeft deze vriendschappelijke aanvrage bewilligd, en zulks wordt hier aangemerkt als eene zaak van belang voor de goede verstandhouding tusschen de beide landen. De *Times* meent, dat dit bezoek tusschen de hoofden van twee Volken, die elkander, ondanks de pogingen van enkele woelgeesten, meer en meer beginnen te waarderen, de naauwe betrekkingen van vriendschap meer zal bevorderen, dan twintig jaren onderhandelens. Sedert drie eeuwen heeft er geene bijeenkomst van regerende Vorstelijke hoofden van Frankrijk en Engeland plaats gehad, waartoe thans het kasteel van Eu is gekozen.

Te gelijk dat deze verrassende en aangename tijding de gemoederen bezig houdt, was een gerucht in omloop, hetwelk daarop eene zeer donkere schaduw dreigde te werpen. Men wilde namelijk dat een Fransch koopvaarder wapenen naar de haven van Cork (in Ierland) had aangebragt, welk vaartuig door een onzer oorlogschepen op de Iersche kust zou zijn aangehouden. Het is gebleken dat dit gerucht, voor zoo veel het een Fransch schip betrof, ten eenemale ongegrond is, ofschoon het wel degelijk waar moet zijn, dat er in de haven van Cork wapenen in beslag zijn genomen. Van derzelver oorsprong blijkt echter niet.

— Een Engelsch blad, *de Sun*, had te kennen gegeven, dat H. M. Koningin *Victoria*, ter gelegenheid van een door haar te ondernemen zeetogtje, de Fransch-Koninklijke familie te Eu bezoeken, of ook wel dat Koning *Lodewyk-Filips* de Britsche Koningin op zee te gemoet zou varen. Beiden die onderstellingen worden thans in onze bladen, als niet waarschijnlijk, weersproken, en wat de eerste betreft zoo beweert men zelfs, dat de Koningin zonder voorkennis en goedkeuring van haar parlement op het vaste land niet wel zou mogen aan wal treden.

— Eene uitbarsting van gaz in Clerkenwell levert weder een bewijs, hoe voorbeeldeloos de openbare maatregelen voor de veiligheid verwaarloosd worden, zoodra zij geene gewone misdrijven betreffen. Uit eene gazpijp, welke door een der groote afleidings-kanalen (*Sewers*) liep, ontsnapte het gaz en vervulde het kanaal. Eenige dagen achtereen klaagde de gansche buurt over den ondragelijken stank, zonder dat de policie eenigen stap deed, om deze zaak te onderzoeken; want de gaz-compagnie is eene private maatschappij en een man van de policie in Engeland, zou het voor eene zonde rekenen iets te doen, waartoe hij niet bepaaldelijk geroepen is. De uitbarsting werd veroorzaakt, doordien een man, na zijne pijp aangestoken te hebben, het brandende papier door een der kleine traliehekken in de straat in het afleidings-kanaal wierp, waardoor het gaz in brand geraakte. Men hoorde den knal bijna door de gansche stad, en in 40 à 50 huizen in de buurt werden de glazen verbrijzeld.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25. Augustus. Het ministerie verliest van dag tot dag meer bij het publiek, en maakt zich reeds gereed voor het geval, dat omkooping niet meer voldoende is, om het zoogenaamde systema tot het uiterste door te zetten, d. i. tot de vernietiging van al die vrijzinnige instellingen, welke het gevolg der Julij-revolutie geweest zijn. Deze toebereidselen bestaan in niets minder, dan in eene spoedige wapening der vestingwerken om Parijs en in het bouwen van nieuwe in de stad zelve. Die weinigen, welke zich ten opzigte der bevestiging van Parijs tot nu toe nog konden bedriegen, zijn thans uit hunnen droom ontwaakt. En heeft men zich ook al bij deze bevestiging oorspronkelijk iets anders voorgesteld, thans, na den dood des hertogs *van Orleans* ziet elk tamelijk duidelijk in, waartoe dezelve bovenal zal moeten dienen. Daarbij is de omstandigheid zeer merkwaardig, dat het gemeene volk als instinctmatig het eigentlijk doel der « bastilles" vermoedde, toen de middelklasse er nog in het geheel niet aan dacht en ook niet gelooven wilde, dat de regering ooit zoo ver komen zoude, om de vestingwerken tot een despotisch doel te misbruiken. Het volk voorspelde toenmaals het onweder, doch men hield deszelfs inspiratie voor eene ingeving der vrees. Thans is het bladje omgekeerd, de middelklasse ziet nu met eigen oogen de verderf dreigende bogen der citadellen en hoort met hare eigene ooren, als een van verre rollende donder, de kanonnen naar de forten slepen — en *zy* is het die vreest, wijl *zy* alleen iets te verliezen heeft, terwijl het gemeene volk, dat noch huizen noch magazijnen, noch vrijheden noch regten heeft, met een boosaardig genoegen om de angst dergenen lacht, die, in hun verblind egoismus, niet meer naar de stem des volks wilden hooren, toen zij hetzelve niet meer noodig meenden te hebben. Het ministerie wist al lang, dat het alle zedelijk krediet verloren had; doch het hoopte tot aan den dood des hertogs *van Orleans* toe en den bijna gelijktijdig gevolgden overgang van *Lamartine* tot de oppositie, door misleiding en omkooping van bijzondere personen het stelsel te kunnen doorzetten, terwijl het nu de ongenoegzaamheid dezer middelen inziet en onverholen tot maatregelen van geweld zijne toevlugt neemt. Een openbare maatregel van geweld was reeds de afzetting der municipaliteit van Maos, wijl de Maire de grondbeginselen der Julij-revolutie een' prins der Julij-dynastie vrijmoedig herinnerde, en denzelven niet met den titel *Monseigneur* aansprak. Een zoo mogelijk nog schreeuwender staaltje van geweld is het verbieden der redevoeringen, welke *Lacretelle* en *Lamartine* bij eene uitdeeling van prijzen in het collegie te Macon wilden houden. Maar *Guizot* begint weder bang te worden, *et quand il a peur, il est terrible.* Het terrorismus van *Guizot* neemt toe, hoe meer de levensdagen van *Louis Philippe* afnemen — en wie weet of de dood des tegenwoordigen Konings van Frankrijk niet, volgens Afrikaansche gewoonte, door bloedvergieten zal gevierd worden. Boven ons hangt weder een drukkende lucht; de dampen, die ons van alle zijden omringen, zijn weder zoodanig verdikt en op sommige plaatsen geconcentreerd, dat weerkundige waarnemers nabijzijnde electrike uitbarstingen te gemoet zien.

— De fransche dagbladen vreezen zeer voor eene verwarring van spraken onder hunne prinsen en prinsessen, en vergelijken het hof daarom met den toren van Babel. Zij zeggen: de Koning spreekt zeven verschillende talen, de koningin spreekt Fransch en Italiaansch, de hertogin *van Orleans* Fransch, Duitsch, Italiaansch, Latijn, Grieksch en Russisch; de prinses *van Joinville* Spaansch en Russisch; de hertogin *van Nemours* Fransch en Duitsch; de hertog *van Aumale* spreekt het Arabisch even goed als *Abd-el-Kader*, en de hertog *van Nemoirs* spreekt wat meer zegt, ook Engelsch.

— Men leest in de *Gazette des Tribunaux*:

« De regtbank van correctionele policie heeft zich gisteren met eene belangrijke zaak bezig gehouden.

« Den 29. Mei jl. had Mevrouw de Barones *van Bigieu* eenige kleinigheden gekocht in het magazijn van *Gagelin*, straat Richelieu. Haar rijtuig was op eenen afstand van tien schreden van de deur blijven staan en het portier was open gebleven. De lijfknecht wandelde heen en weder en de koetsier zat op zijn uiterste gemak op den bok.

« Toen Mevrouw *de Bigieu* gereed was, en weêr in het rijtuig wilde stappen, keerde zij zich om en gaf een schreeuw van verbazing toen zij op de voorbank een klein meisje bemerkte, netjes gewikkeld in luijers, en gerust slapende. Zij vraagt haren bediende maar deze betuigd dat hij niemand het rijtuig heeft zien naderen. De overluide betuigingen van dezen man, die van den koetsier welke van den bok gestegen was, doen de voorbijgangers stilstaan, en weldra verzamelt zich eene menigte toeschouwers rondom het rijtuig van Mevrouw *de Bigieu*. Onder hen bevond zich eene policie-dienaar uit de wijk. Deze man, een nieuwsgierigen en te gelijk onderzoekenden blik op de menigte werpende, bemerkt een jong meisje, dat met het hoofd omhoog en tranen in de oogen, op de teenen ging staan om te zien wat er gebeurde, zich echter altijd op zekeren afstand houdende. Hare kleeding die, hoewel netjes, eene volslagen armoede aanduidde, hare verwilderde blikken, haar gelaat, waarop de hevigste angst stond uitgedrukt, in één woord alles doet den policie-dienaar denken, dat zij het is, die op zulk eene zonderlinge wijze haar kind aan de zorg van eene vreemde moeder heeft toevertrouwd. Hij nadert deze ongelukkige en zegt haar, zonder haar verder te ondervragen, op eene norsche wijze, « Gij hebt dit kind in het rijtuig gelegd.... ontken het niet.... ik heb u gezien."

« Het meisje antwoordde niets, maar smolt in tranen weg, terwijl zij haar aangezigt met de handen bedekte. Deze smart en verwarring waren hare bekentenis; het arme meisje werd gevat en in handen van de policie gesteld ten einde rekenschap te geven van hare wanhopende daad. Toen men haar op de bank zag zitten, beklaagde men deze ongelukkige en gevoelde een diep medelijden met haar. Hare gelaatstrekken onderscheidden zich door zachtheid en beschaafdheid, en men zou met regt op haar dezen regel van den dichter kunnen toepassen, waarin hij zegt:

« *Het is een gevallen Engel, die aan den hemel denkt.*"

« Tranen beletteden haar eenigen tijd om op de vragen van den President te antwoorden. Eindelijk bedaarde zij langzamerhand, waarna het onderzoek eenen aanvang nam.

« De President. — Waarom hebt gij uw kind in het rijtuig gelegd, waarin het gevonden is?

« De beschuldigde. — Ik was zoo ongelukkig Mijnheer! Ik ben bedrogen door een man, die zeide dat hij mij beminde, en ik beminde hem zonder dat ik het hem zeide. Toen ik de zekerheid had, dat ik moeder zoude worden, zeide ik het hem, tevens verklarende dat ik niet langer bij mijne ouders kon blijven, want dat ik van schaamte en verdriet zou sterven. Toen huurde hij voor mij een klein kamertje en gaf mij 50 franken, zeggende dat hij mij alle dagen zou komen bezoeken. Nu is het reeds meer dan een jaar geleden en hij is nog niet wedergekomen.

« Ik heb hard gewerkt om mij het noodige voor de kraamkamer van mijn kind te verschaffen. Ik wenschte het zelve te zogen maar ik ben ziek geworden: de vermoeijenissen en ontberingen hebben mijne melk doen opdrogen, en ik zag met afgrijzen dat mijn dierbaar kind den dood in plaats van het leven aan mijnen boezem zou hebben gevonden.

« Toen besloot ik, daar ik niets meer bezat, maar alles langzamerhand verkocht had, en daarenboven mijn kind geene min kunnende geven, mij van hetzelve te scheiden. ik heb er mede gewacht, want ik was bang, dat mijne kleine *Maria* ongelukkig zou worden. Ik had haar wel gaarne aan iemand willen geven die mij beloofd had voor haar te zorgen, maar ik kende niemand. Toen de straten ronddolende met mijn kind op de armen, zag ik eene dame uit een fraai rijtuig stappen. Zij zag er zoo goedaardig uit, en had tevens het aanzien van rijk te zijn. Het was als of het mij ingegeven werd mijn kind aan deze dame te geven. Ik had echter zorg gedragen, een papier op hare luijers te naaijen, waarop ik mijn adres geplaatst had, in geval men niet voor het kind wilde zorgen, ten einde het mij te kunnen terugzenden, want ik wilde het niet in het vondelinghuis geplaatst hebben."

« Na dit verhaal, hetwelk de beschuldigde met veel moeite ten einde bragt, scheen zij uitgeput en viel op de bank neder, geheel in tranen wegsmeltende.

« Op dit oogenblik nadert eene net gekleede vrouw van ongeveer vijftig jaar de balie. Het is de moeder van de beschuldigde. Zij weent ook en smeekt de regtbank om haar hare dochter terug te geven. Zoo zij mij vertrouwd had, zeide deze goede moeder, zou dat alles niet gebeurd zijn. Ik zou zorg gedragen hebben voor haar en haar kind en ik zou haar niets verweten hebben, want ik weet dat zij een braaf meisje is en niet met opzet gezondigd heeft.

« De beschuldigde wringt de handen, uitroepende:

« O Moeder! heb dank, heb dank.

« De moeder. — Gij wist wel, armzalige, hoe zeer ik u beminde, gij hebt mij veel verdriet aangedaan!

« De beschuldigde kon van aandoening niets meer antwoorden, en het geregtshof, zonder eens haren verdediger te willen hooren, liet haar oogenblikkelijk op vrije voeten stellen."

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 28. Augustus. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn ingekomen de volgende verzoekschriften, als: van Gedeputeerde Staten uit Utrecht, tegen de afschaffing van het Provinciaal Geregtshof in die provincie; van eigenaars van korenmolens te Rotterdam, die verlangen verschoond te blijven van de betaling der belasting op de inkomsten van vaste goederen; van ingezetenen uit Brielle en uit Sneek, en Appingadam tegen de opheffing der regtbank in de steden; uit Middelburg tegen de opheffing van het Provinciaal Geregtshof in Zeeland; van predikanten uit Schoonhoven, tegen de voorgestelde belasting op de inkomsten.

Al deze verzoekschriften worden naar de daartoe gestelde commissie verzonden.

— Thans zijn aan de leden der Tweede Kamer van de Staten-Generaal rondgedeeld de antwoorden der Regering ten aanzien van het ontwerp van wet nopens het zegelregt benevens eene nieuwe redactie van dat voorstel. In de antwoorden wordt te kennen gegeven, dat het oogmerk der voordragt van eene geheel nieuwe zegelwet werkelijk tweeledig is geweest, namelijk: 1°. het belang der ingezetenen, voor wie het wenschelijk werd geacht, dat de in verschillende wetten en verordeningen verspreidde voorschriften, omtrent het zegel, bijeen verzameld en in ééne wet opgenomen wierden, hetgeen in het voorloopig verslag erkend wordt, eene nuttige en voor het belang der inwoners gewenschte strekking te hebben; 2°. om bij deze gelegenheid tevens het zegel eenigzins meer productief voor 's Rijks schatkist te maken; en deze beide motieven zijn alzoo naar waarheid in de praemissen der wet uitgedrukt. Had men alleen de vermeerdering van de opbrengst op het oog gehad, dan zoude men zich tot het voordragen van eenige bijzondere, daartoe strekkende voorschriften hebben kunnen bepalen; doch de Regering is zich zelve bewust, dat zij zich den arbeid der redactie eener nieuwe wet over een zooveel omvattend onderwerp als het zegel, alleen in het belang der ingezetenen heeft getroost, en dat, zoo, volgens de bepalingen van sommige artikelen, 's rijks kas eenig meerder voordeel zal genieten, eene menigte voorschriften der wet in het belang der ingezetenen faciliteiten of vrijstellingen verleenen, welke vroeger niet bestonden, zoo als dat in de memorie van toelichting meer breedvoerig is aangewezen, zijnde de daarbij vermelde veranderingen in de bestaande wetgeving in het belang der ingezetenen daargesteld. Naar het inzien der Regering, bevat de wet dan ook geene bepalingen, welke strijdig zijn met het belang der ingezetenen, ten ware men die, welke eene verhooging van de belasting ten gevolge zullen hebben, of die waarbij acten, vroeger niet aan het zegelregt onderworpen, daaraan onderhevig worden verklaard, als zoodanig beschouwt; doch in dien zin zoude iedere belasting-wet als strijdig met het belang der ingezetenen, moeten worden aangemerkt. Bij zoo verre nogtans de Kamer bij het onderzoek der wet gemeend heeft, dat sommige der voorgedragene bepalingen in strijd zijn met het voormelde belang, zal men, zegt de Regering, bij de beantwoording der verschillende artikelen, de daar omtrent gerezene bedenkingen nader trachten toe te lichten, of door het voorstellen eener gewijzigde redactie dezelve pogen weg te nemen.

— De Hooge Raad, Kamer van Vacantie, heeft heden uitspraak gedaan op het beroep in cassatie van *J. C. van Stenis*, die door het Provinciaal Geregtshof van Zuid-Holland, ter zake van vergiftiging, tot de doodstraf is veroordeeld. De Hooge Raad heeft, op grond dat er geene middelen tot cassatie van de zijde des requirants zijn aangevoerd, en dat er geene middelen aanwezig gevonden zijn, om de cassatie ambtshalve uit te spreken, het gedane beroep *verworpen*.

— De bark Echo, van Jersey, kapt. *Dequettevillc*, den 22. van Ancona te Plymouth binnengekomen, heeft berigt dat hij den 16. ter breedte van 43° 43' N. en 8° 12' W. L., in de Golf van Biscaije, op twee mijlen afstands eene vloot heeft gezien, van een zevental oorlogschepen, zijnde waarschijnlijk het Nederlandsche eskader, dat onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden naar de Middelandsche zee is gestevend.

GOES, den 28. Augustus. In den vroegen morgen van den 26, ten 2 ure, had hier wederom een onweder plaats, vergezeld van zwaren regen, 't welk zich ten 10 ure herhaalde. Ongeveer ten 4½ ure werd er een bijzonder verschijnsel opgemerkt. In het Oosten was de lucht zoo vuurrood, dat men in het eerst het voor de weêrkaatsing van eenen sterken vuurgloed hield en men alzoo aan eenen zwaren brand dacht. Spoedig echter helderde dit zich op. Binnen 10 minuten was het verschijnsel verdwenen.

Herziening der grondwet.

(*Wederlegging van het Handelsblad van den 22. dezer.*)

De woorden: *Herziening der grondwet*, drukken slechts een algemeen denkbeeld uit. Met te zeggen, dat men dit wenschelijk acht, zegt men nog zeer weinig. Eene herziening b. v., waarvan geene *zeer* gewigtige vereenvoudigingen en bezuinigingen het gevolg zouden kunnen zijn, kon wel bezwaarlijk het effect hebben, dat daardoor de bestaande financiële moeijelijkheden werden opgeheven.

Men spreekt van den indruk, die de mare van de herziening der grondwet op de Natie zoude maken, en vergelijkt dien met den indruk, door de nieuwe belastings-wet te weeg gebragt. Eene voordragt, echter, tot grondwets-herziening, welke slechts een resultaat zou aanbieden, zoo als b. v. de Graaf van Rechteren dit bij zijne eerste brochure verkregen heeft, van ½ millioen bezuiniging namelijk zou, in stede van eenen voordeeligen, eenen veeleer nadeeligen, teleurstellenden indruk bij de Natie te weeg brengen.

Onder de radicale hervormingen nu, moeten onvermijdelijk worden gerangschikt: Afschaffing der indeeling van het Rijk in Provincien; instelling van eenige weinige Departementen. — Afschaffing van alle Provinciale geregtshoven, en de instelling van één hof van appel voor alle civiele zaken, zoo als reeds door een lid der regterlijke magt, (denkelijk geen raadsheer), is voorgesteld in de *Arnhemsche Courant* van den 24. dezer. — Afschaffing van het gezag en den invloed der hooge Regering, voor het grootste gedeelte althans, op den gang der provinciale en plaatselijke besturen; maar daarentegen toereikende magt en invloed bij de burgers, om zichzelven tegen misbruik van gezag van plaatselijke en provinciale regenten te kunnen beschermen. Vervanging dan van centralisatie, door den invloed en het toezigt der Burgerij op hare gewestelijke en plaatselijke belangen.

Afschaffing van den Staatsraad.

Afschaffing van de Eerste Kamer.

Vermindering van de schadeloosstelling van de Leden der Tweede Kamer.

Dergelijke en meerdere middelen, hoedanige volstrekt noodig zouden zijn, om van de herziening der grondwet eenige wezenlijke, merkbare bezuiniging te kunnen erlangen, waardoor een voordeelige indruk bij de Natie zou kunnen worden te weeg gebragt, moeten wij derhalve aannemen, dat het *Handelsblad* bij zijne aanbeveling op het oog had.

Heeft het *Handelsblad* inmiddels hierbij nagedacht, over den weg, langs welken de Regering, — aangenomen eens, Zij oordeelde mede eene herziening tot redding des lands noodzakelijk, alsdan daartoe zou moeten geraken? Een weg, waarop Zij zou aantreffen de enkele Tweede Kamer, de Provinciale Staten, de dubbele Tweede Kamer, de Eerste Kamer? Gelooft het *Handelsblad* in gemoede, dat al deze collegiën, welke deels hun eigen doodvonnis, deels de beperking hunner magt, hunner regten en voordeelen zouden moeten onderteekenen, zich daartoe bij genoegzame meerderheid zouden laten vinden? Wij voor ons koesteren sterken twijfel in dit opzigt. En wanneer nu de zaak mislukte, zoo als hoogstwaarschijnlijk zijn zou; en wanneer een zeer kostbare tijd ware verloren gegaan, om een resultaat te erlangen, hetwelk men, bij onbevangenheid van oordeel, zeer wel had kunnen vooruitzien; wat hadden wij dan voor de goede zaak des lands gewonnen? De hartstogten, door strijd en teleurgestelde verwachtingen, gaande gemaakt; de financiën even hagchelijk gesteld als te voren; de nakende dienst nog geheel onverzekerd, de noodzakelijkheid tot heffing van hoogere belastingen altijd onvermijdelijk, maar nu de gezindheid om dezelve te dragen, door de ondervondene teleurstelling, aanmerkelik verminderd; het openbaar crediet onder dat alles aanmerkelijk geschokt; — derhalve de algemeene toestand des vaderlands oneindig moeijelijker en bedenkelijker, dan op dit oogenblik, en nogtans de belastingen niet te ontgaan, voor welke men thans terug deinst: — ten ware men dan de Regering, door Haar de noodige middelen te onthouden, dwong tot een staatsbankroet, tot het onbetaald laten voor het geheel of voor een gedeelte, der rente van de staatsschuld: eene andere soort van »doortastende maatregel," welke wij niet gelooven, dat veel ter sprake zal komen, doch tot welke sommige toch vermeenen, dat men, door het voortdurend afstemmen van Begrootingen en andere financiële wetten van zelve zou moeten geraken.

Het kan waar zijn, wat anderen beweren, dat de Regering, door herziening op ruime schaal te hebben voorgesteld, van Hare bedoelingen zou hebben doen blijken en Zich daardoor *bij de Natie* in een gunstig licht geplaatst en zedelijk versterkt zou hebben; en van daar zal het ons in geenen deele verwonderen, dat de Regering onder Hare opregtste vrienden en vereerders er menigeen zal aantreffen, die Haar tot den grooten maatregel ernstig aanzet, ja zelfs zoo mogelijk zal trachten te verpligten, zoo Zij niet uit zichzelve dit aangeprezene middel ter hand neemt.

Mag de Regering echter, in zulke zwaarwigtige omstandigheden voor het vaderland *egoïstisch*, bij voorkeur aan Zichzelve denken? Rust op Haar niet veeleer de dure verpligting, om rijpelijk de gevolgen te berekenen van eenen te doenen stap, tot welken Zij thans van schier alle zijden wordt aangespoord, doch de vermoedelijke, ja hoogst waarschijnlijke uitkomsten van welken niemand schijnt te berekenen, altans niet te willen of te durven opgeven.

Zou de meerdere populariteit der Regering, bij het meerendeel der Natie, Haar later de magt geven, om, zonder tot een *coup d'état*, zonder tot eedverbreking over te gaan, het vaderland uit zijnen financiëlen nood te redden? Zou Zij het *dan* meer kunnen, na de door Haar ondervondene gewigtige nederlaag, dan Zij het op het oogenblik vermag? Wij gelooven, dat dit moet betwijfeld worden.

Wij onderwerpen deze onze beschouwingen, — onder betuiging van onze volslagene onbekendheid met de tegenwoordige denkbeelden der Regering op dit stuk, — bescheidenlijk aan het oordeel van alle voorstanders der grondwets-herziening. Het is mogelijk, dat wij dwalen in onze vrees. Het is mogelijk, dat het *Handelsblad* en anderen uit de verwerping der conversie-wet geheel andere gevolgtrekkingen hebben gemaakt, omtrent hetgeen van de enkele Tweede Kamer en later van eene dubbele, bij eene voordragt tot wijziging der grondwet, zou te wachten zijn, dan steller dezes, (die overigens zelf eene wijziging der grondwet ter geschikter tijd uit meer dan een oogpunt, als eene wezenlijke behoefte beschouwt), uit die verwerping heeft afgeleid.

Wat wij wenschen is, dat de Regering, tot welke keuze Zij ook overga, voor 't minst bij alle weldenkenden en regtschapenen in den lande de overtuiging moge gevestigd hebben en houden, welke wij voor ons op dit oogenblik bezitten, dat het Haar ernstige Haar vurige wensch en begeerte is, het vaderland te redden, het volk te verligten en aan hetzelve zooveel geluk en welvaart te doen genieten, als slechts met mogelijkheid aan hetzelve door eene regtvaardige, billijke en belangstellende Regering kan worden verschaft.

Dat eene nieuwe, verbeterde wetgeving op de verkiezingen, eenmaal behoorlijk in werking gebragt, een zeer geschikt middel zou kunnen worden, om eene eerlange herziening der grondwet, in overeenstemming met de behoeften des tijds, voor te bereiden, achten wij overigens niet noodig in het breede te betoogen.

(*Ned. Nieuwsblad.*)

MENGELINGEN.

De stad Braga in Portugal is onlangs het tooneel geweest van een geregtelijk drama, waarvan de ontknooping geweest is: de ter doodveroordeeling van eenen kapitein in dienst van de Koningin Donna *Maria*.

In den nacht van den tweeden op derden Februarij opende Donna *Delfina*, vrouw van den kapitein *Pereira Soromenho*, wonende te Braga in de straat Carvalhal, omstreeks drie uren des morgens het venster van hare kamer dat op de straat uitzag en riep: help! moord! De soldaten, die op eenen naburigen post waren, schoten toe. »Mijn huis is omringd van kwaaddoeners, riep zij hun toe, ga mijn man halen, die is op het societeitsbal." De soldaten geloofden beter te doen met naar binnen te treden, en op dit oogenblik kwam de kapitein *Pereira*. Noch aan de deuren, noch aan de vensters zag men eenige poging tot inbraak; maar in huis vond men de schoonmoeder van Donna *Delfina*, Donna *Alexandrina de Carvalho*, wreedelijk vermoord. Zij had achtentwintig dolksteken ontvangen waarvan vijf doodelijk waren. Men wist niet aan wien de misdaad moest toegeschreven worden. Maar op den dag der begrafenis sprak geen der bloedverwanten van het slagtoffer een woord tegen de kapitein *Pereira*. Men liet hem geheel aan zich zelve over. Dit was voor den regter het punt van beschuldiging, van den kapitein. Ook had hij belang bij den moord. Donna *Alexandrina de Carvalho*, tweede vrouw van den vader van Donna *Delfina*, had haar en haren man universele erfgenamen gemaakt. Deze dame echter zeer ontevreden zijnde over de behandeling van hare schoondochter en derzelver echtgenoot, was voornemens hun huis te verlaten, en naar haar land terug te keeren, waar zij waarschijnlijk het testament zou hebben vernietigd. De bedienden van de societeit werden ondervraagd en verklaarden dat zij den kapitein van een tot drie uren in den morgen niet gezien hadden, noch in de speel- noch in de danszalen. Weldra legden de bedienden van den kapitein, die tot nu toe gezwegen hadden, verzwarende getuigenissen af: *Benito Comès*, min van het kind van Mijn Heer en Mevrouw *Pereira* verhaalde, dat toen zij zich midden in den nacht naar Donna *Delfina* had begeven, die haar geroepen had, en voorbij de kamer gaande van Donna *Alexandrina* waarvan de deur half open stond, had hooren kermen en uitroepen: »Ach *Pereira*, zijt gij het die mij vermoordt. Zij had den moed, de deur te naderen, en zag haren meester, zonder overrok met opgestroopte hemdsmouwen, en in een laken gewikkeld, om te beletten dat het bloed hem bespatte, bezig om zijn slagtoffer met dolksteken af te maken. De kapitein haar ziende, bezwoer haar op de verschrikkelijkste wijze, te zwijgen of anders zich ter dood voor te bereiden. Vervolgens kwam *Villa-Verde*, een bediende van *Pereira*, die met hem geweest was naar het bal. Ten half drie ure wachtte hij zijnen heer in het voorportaal, toen men hem zeide: de kapitein is reeds lang vertrokken. *Villa-Verde* kwam daarop aan het huis terug, waarvan de kapitein tegen zijne gewoonte den sleutel gehouden had. Hij klopte aan de deur, maar men deed niet open. Hij luisterde, en hoorde de voetstappen van zijnen Heer; hij klopte nog eens; het geluid der voetstappen verdween, maar men opende en sloot weder zachtjes een vasistas aan het raam van de slaapkamer van Donna *Delfina*. Daar men niet open deed, vertrok *Villa-Verde*. De kapitein *Pereira Soromenho* voor den krijgsraad geroepen zijnde, gaf op de getuigenis-aflegging van de min, een antwoord hetwelk geheel strijdig was met dat, hetwelk hij gaf op die van zijnen knecht; hij bragt in het midden, den haat welken deze man hem toedroeg, beschuldigde de bedienden van de societeit van onnaauwkeurigheid en hield verder staande dat hij zich slechts een kwartier op zijn hoogst uit de societeit verwijderd had en zulks wel omstreeks twee uren in den morgen, zoodat, toen de tijding van de misdaad daar kwam, hij er reeds lang was. Niettegenstaande dit alles is hij schuldig verklaard en ter dood veroordeeld. Het gedrag van zijne vrouw, Donna *Delfina*, blijft onverklaarbaar. Had een wezenlijke schrik haar om hulp doen roepen, of meende zij daardoor alle argwaan op haren man te verijdelen. Er is in de instructie niets van dit punt gewaagd.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 31. Augustus. Sedert den 29. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Roijal Brate, J. Welsch, Rio Janairo, koffij; Eugène, J. Rioult, Havre de Grace, huiden; H. Bose, New Orleans, talai; Carolina Dorothea, J. Tiejahr, Riga, hout; the George, J. Toogood, Charlton, steenkolen; Spring Rice, J. Grindell, Londen, zwavel.

Voor Gend bestemd:

De Harmonie, M. B. Schiebe, Memel, hout.

Voor Brussel bestemd:

Celeritas, H. C. Jongebloed, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Maria Theresia, W. Clark, Boston, Joorijtage, J. Russel, St. Ubes; Magdalena, P. Clausen, Coppenhagen, alle ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg

31 Augustus 1843.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
a J. Zeeuwsche Tarwe	f 7.20	Haver	f .
1 J. dito	« 8.40	Boekweit	« .
N. dito dito (1842)	« .	N. Winter Gerst	« 4.50
2 J. Walch. dito	« 7.75	J. Zomergerst	« 4.
1 J. dito	« 8 65	W. Witte Boonen	« .
Nieuwe dito (1842)	« 7 30	W. Bruine dito	« .
N. Zeeuws. Rogge (1843)	« 6.00	W. Paardenboonen	« .
1 J. dito	« .	Z. dito	« .
Nieuwe dito	f 5.50 à 5 75	Raapolie	f 34.00 p. v.
W. Groene Erwten	« 5.75	Patentolie	« 36.50 «
Z. dito	« 5.50	Lijnolie	« 57.00 «
Z. Winter Koolzaad	« .	Raapkoeken	f 60.00 de 1040 st.
W. dito	« .	Lijnkoeken	« 8 00 « 100 «
St. Joosland dito	« .		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BILLEN.